

ler, hvor England har været uenig, og som derfor, uanset at de andre har snakket sammen, faktisk er blevet bragt op i Ministerrådet.

Det, som Socialdemokratiet undviger, er, at de her ting rent faktisk – som situationen er nu – skal op i Ministerrådet, og at Danmark er med, Storbritannien er med, Sverige er med, hvis de andre lande rotter sig sammen i den beslutning, og at man ikke kan tage den beslutning uden om de lande. Og vi kan få vores indflydelse dér, hvis vi vil, og hvis vi vil bruge den. Derfor er det falsk propaganda at sige, at vi mister indflydelse, for hvis vi vil have den, kan vi få den.

Er sandheden i virkeligheden ikke, at dér, hvor eurolandene kan få brug for at tage nogle beslutninger, dér, hvor de har brug for at banke hinanden på plads, på arbejdsmarkedsområdet, på socialområdet, på finanslovsområdet, hvor de har brug for at true hinanden, kan vi i virkeligheden have en fordel ved at stå udenfor og tage vores egen beslutning på arbejdsmarkedsområdet og socialområdet?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg bliver nødsaget til at sige, at jeg godt kan forstå, at folk i en tid, der forandrer sig på mange områder, kan gå rundt og være bekymret for fremtiden. Fair nok. Jeg har stor forståelse for det. Men jeg vil bare sige, at euroen sådan set ikke har noget med dansk folkepension at gøre. Den tilrettelægger vi selv i henhold til EU-traktaten. Det handler altså ikke om det. Det er udenomssnak.

Jeg vil ikke kommentere det andet, hr. Kim Behnke sagde, om det med Nationalbanken i forhold til de her ting. Sagen er jo, at vi har en stærk økonomi nu, men vi har jo ingen sikkerhed for, at vi til evig tid ikke bliver udsat for angreb udefra, og at vi til evig tid har en stærk økonomi, og det er jo netop, når man har en stærk position, man skal sørge for at ruste sig til en situation, hvor man er i en svagere position. Tingene skifter jo over tid.

Til hr. Ole Sohn, der sagde, at rentestigning ikke er godt: Jeg er glad for den indrømmelse, for det her handler jo sådan set om – som det eksempel, jeg nævnte – at hvis vi får en rentestigning på 0,6 pct., som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd regner med, vil det i løbet af de næste 4-5 år gå ud over 21.000 arbejdspladser, hvoraf hovedparten vil være faglærte og ufag-

lærte arbejdspladser. Det synes jeg er et godt signal til danske lønmodtagere, at det er det alternativ, SF rent faktisk har.

Og hvad er det for en økonomisk politik, vi har ført siden 1992 i Danmark? Ja, det er stort set at opfylde ØMU-kravene.

Det er at være knyttet til euroen, efter at den er blevet etableret – det var først D-marken – hvorefter vi er dækket ind af Centralbanken. Og så har vi i øvrigt kombineret det med en beskæftigelsesstrategi. Det vil sige, at ØMU-kriterierne altså ikke er i strid med, at man godt kan skabe fuld beskæftigelse. Det hænger sådan set meget godt sammen.

Hvad er problemet så egentlig i at deltage også formelt og få indflydelsen og de fordele, der i øvrigt følger efter? Det er svært at forstå.

Til hr. Knud Erik Hansen vedrørende Euro-11: Jeg ved ikke, hvordan det er i en SF-partiforening, men hvis man har en bestyrelse på 15 mennesker og de 12 af dem plejer at mødes til formøder og gennemdrøfte hele dagsordenen, inden man mødes formelt, er jeg ganske overbevist om, hvor den egentlige, reelle beslutning er taget, uanset hvor den formelt tages. Det er dér, hvor de 12 mødes, man får et tættere og tættere fællesskab, og ikke ved det formelle møde blandt de 15. Og det er det, det handler om.

Og hvis ikke penge- og rentepolitik, der vedrører Danmarks økonomi, beskæftigelse osv., er et vigtigt område at søge indflydelse på, så ved jeg ikke, hvad det er, vi skal søge indflydelse på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Claus Larsen-Jensen, om hr. Claus Larsen-Jensen ikke også er meget glad for, at hr. Ole Sohn inddrager netop årstallet 1992 i debatten om euroen. Er det ikke netop sådan, at i 1992 ændrede Sverige sit valutakurssystem og gik over til flydende valutakurser, og at Sverige siden 1992 har mistet 300.000 arbejdspladser, altså med en flydende valutakurs? Er det ikke rigtigt, at der i samme periode fra 1992 er skabt yderligere 100.000 arbejdspladser i Danmark?

Er det så ikke meget velvalgt at inddrage netop året 1992, når vi kan se en nettoforskel til Danmarks fordel på 400.000 arbejdspladser i forhold til et land, Sverige, som i øvrigt ligner Danmark på alle mulige måder?